22/12/2019

Η «ευλογημένη» γενιά της ανθρώπινης σωτηρίας

/ Γνώμες

Είναι αλήθεια πως η κοινή καταγωγή ενός συνόλου ανθρώπων προσδιορίζει το γένος τους. Ανάμεσά τους υφίσταται ένας συγγενικός δεσμός. Μεταξύ τους συνδέονται με δεσμούς αίματος. Το κοινό χαρακτηριστικό τους γνώρισμα δεν είναι παρά η κοινή τους προέλευση. Ανήκουν στο ίδιο σόι. Μάλιστα η επιστήμη της βιολογίας μελετώντας το φαινόμενο της ζωής, ταξινομεί τους ζωντανούς οργανισμούς με βάση την συγγένειά τους. Κατατάσσει αυτούς σε οικογένειες που καθεμιά περιλαμβάνει ένα ή περισσότερα όμοια ή συγγενικά είδη. Αλλά και η κοινωνιολογία αποδέχεται το γένος ως κάτι το ευρύτερο του θεσμού της οικογένειας, του πρώτου κυττάρου της κοινωνίας. Από μια οικογένεια λοιπόν ξεκινάει ένα ολόκληρο γένος με την δική του ταυτότητα και εξέλιξη.

Του Ιωάννη Αν. Γκιάφη- Θεολόγου-Πολιτικού Επιστήμονος

Εάν δίνεται άραγε τόση αξία στο γένος από τις διάφορες ανθρωπιστικές επιστήμες, πόσο μάλλον σήμερα βλέπουμε να τονίζεται αυτό από το ιερό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Οι πρώτες κιόλας λέξεις του ιερού ευαγγελιστή Ματθαίου μαρτυρούν την ιδιαίτερη σημασία ενός γενεαλογικού δέντρου. Ποιανού όμως γένους; Και η απάντηση αμέσως δίδεται στην πρώτη πρόταση της περικοπής. «*Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ υἱοῦ Ἀβραὰμ.*»(Ματθ. α΄, 1) Ο ευαγγελιστής Ματθαίος αρχίζει το ευαγγέλιό του παραθέτοντάς μας τον γενεαλογικό κατάλογο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Κατ' αυτόν τον τρόπο μας γνωστοποιεί την καταγωγή του Ιησού. Μας αποδεικνύει ότι ο Υιός και Λόγος του Θεού προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση και διαμέσου αυτής αποκτά έναν συγγενικό δεσμό με ένα γένος ανθρώπων. Δεν είναι τυχαίο που κατονομάζει τον Ιησού υιό του Δαβίδ και του Αβραάμ. Η ίδια η μητέρα Του, η Κυρία Θεοτόκος προέρχεται από το γένος αυτών των δύο αγίων ανδρών της Παλαιάς Διαθήκης. Εφόσον από την Παναγία παίρνει την σάρκα, τοιουτοτρόπως συνδέεται συγγενικά και με αυτά τα ιερά πρόσωπα.

Αξιοσημείωτο είναι ότι ο Ματθαίος προτάσσει τον Δαυίδ από τον Αβραάμ. Αν και ο πατριάρχης Αβραάμ έζησε πριν τον βασιλέα Δαυίδ, αυτό γίνεται διότι αφενός ο Δαβίδ είναι πλησιέστερος χρονικά του Ιησού, αφετέρου για να καταδειχθεί η '' *ένδοξη βασιλική*'' καταγωγή του Χριστού. Εξάλλου οι προφήτες αιώνες πριν την έλευση του Μεσσία θα διατρανώσουν ότι: *«Ἐκ σπέρματος Δαβίδ μέλλει σαρκωθῆναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.*» Και θα έρθει ο βυζαντινός θεολόγος Ευθύμιος Ζιγαβηνός να συμπληρώσει πως:'' *Οι Ιουδαίοι γνώριζαν εκ των ιερών γραφών τον ερχομό του Χριστού. Ο ίδιος ο Θεός εξήγγειλε στον Αβραάμ και στον Δαυίδ ότι εκ του σπέρματός τους θα αναστηθεί ο Χριστός».* Επομένως ο Ιησούς δεν είναι ένας κατά φαντασία άνθρωπος ή ένα ανύπαρκτο πρόσωπο, αλλά ένας τέλειος άνθρωπος με ανθρώπινη καταγωγή.

Στη συνέχεια της ευαγγελικής περικοπής γίνεται μνεία στα ονόματα των προγόνων του Κυρίου και καταλήγει στο ότι απ' αυτό το γένος προήλθε ο Χριστός. Βέβαια δεν παραλείπει να αναφερθεί στον υπερφυσικό τρόπο γέννησης του Θεανθρώπου και στην ονοματοδοσία αυτού. Το θείο βρέφος όχι μόνο θα κατάγεται από ένδοξο γένος, αλλά θα έχει και το όνομα Ιησούς που στα εβραϊκά μεταφράζεται ο «Σωτήρας». Γι' αυτό γράφει χαρακτηριστικά ο ιερός Ματθαίος ότι: «*αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ*». Πράγματι η ζωή, η δράση και η επίγεια παρουσία του Κυρίου επιβεβαιώνει τον σκοπό της έλευσής του.

Η σάρκωση του Θεού είναι η εισβολή της αγάπης του Θεού στον κόσμο. Καταφθάνει για να σώσει όχι τον ένα, αλλά όλο το ανθρώπινο γένος. Είναι ανόητο

σήμερα ορισμένες φωνές να κοάζουν ότι ο Θεός ήρθε μόνο για την λύτρωση και δοξασία του Ισραήλ. Κι όμως ο Ζιγαβηνός θα αντιπαρατεθεί, όταν λέγει ότι: « *λαό Αυτού δεν εννοεί μόνο τους Ιουδαίους, αλλά εμπερικλείει και όλους όσους πιστεύουν σε Αυτόν και Τον αναγνωρίζουν ως αιώνιο Βασιλέα τους.*» Ο δε ιερός Χρυσόστομος αποσαφηνίζει ότι: «*ο Χριστός ευαγγελίζεται την απαλλαγή των αμαρτημάτων όλων των ανθρώπων και όχι μόνο των συμπατριωτών Του*.» Ο Χριστός δεν προβαίνει σε διακρίσεις και εξαιρέσεις. Δεν ξεχωρίζει τα πλάσματά Του. Απεναντίας ‘‘*πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν*’’(Α΄ Τιμοθ. β΄,4).

Το μυστήριο της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο εκδηλώνεται μέσα από το μυστήριο της ένσαρκου Θείας Οικονομίας. Τόσο αγαπά ο Θεός τον άνθρωπο που « *ο Λόγος γίνεται σάρκα για να γίνει η σάρκα Λόγος*»(όσιος Μάρκος ο ασκητής). Ο άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς θα τονίσει: ‘‘*Με την γέννηση του Θεανθρώπου πετυχαίνεται η χριστοποίηση και η κατά χάριν θέωση του όλου ανθρώπου: και στην ψυχή και στο σώμα και στη σκέψη και στην αίσθησή του και σε ό,τι κάνει τον άνθρωπο, άνθρωπο*.’’ Κι εδώ ίσως οφείλουμε να θέσουμε ορισμένες ερωτήσεις στον εαυτό μας: Πως συμπεριφερόμαστε έναντι αυτής της θείας πραγματικότητας; Μήπως αντιδρούμε και αντιστεκόμαστε με την γεμάτη πάθη και κακίες ζωή μας; Μήπως εμμένουμε στην μεμψιμοιρία και ματαιοδοξία; Μήπως ξεχνούμε ότι όντας πολιτογραφημένοι στο σώμα της Εκκλησίας γινόμαστε υιοί και θυγατέρες του Θεού; Μήπως αντί της συγγενείας μας με τον Χριστό, προτιμούμε τον δεσμό μας με τον κόσμο της αμαρτίας; Μήπως ουσιαστικά αγαπούμε την φθορά και όχι την αφθαρσία; Ο Χριστός γεννιέται για την δική μας σωτηρία, περιμένοντας όλους μας να τον αγαπήσουμε αληθινά. Όχι με κούφια και ανούσια λόγια, αλλά με έργα μετάνοιας, φιλαλληλίας και αρετής.

«Κάποτε δόθηκε σε ένα πολυτελές εστιατόριο ένα δείπνο. Κάποιος από τους παρόντες ρώτησε γιατί γίνονταν η εορταστική αυτή εκδήλωση. Και μια νέα κυρία του απάντησε: ‘‘*Μα έχουμε τα γενέθλια του μωρού μας!*’’ ‘‘*Και που είναι το μωρό σας*;’’, ρώτησε ο άγνωστος. ‘‘*Αυτό δα μας έλειπε, να φέρω εδώ το μωρό…*’’, είπε χαμογελώντας η νεαρή κυρία.» Το ίδιο δεν συμβαίνει κάθε Δεκέμβριο; Υπάρχουν αδελφοί που γιορτάζουν Χριστούγεννα χωρίς Χριστό. Ας το προσέξουμε! ‘‘Χριστούγεννα με τον Χριστό!’’ Γένοιτο!